

(The Lake)

Tavasza volt, ifjú az a hely,
Világomban egy csöpp delej.
Szerettem, vagy nem, talány,
Szóval szép volt a magány
A vad tónál, hol szirttetők
Körül trónoltak nagy fenyők.

De ha az éj fátyolt vetett,
Mindent folttal beterített,
És ha titkos szél járt ott,
Suttogva sírt dallamot –
Oh, ott ébredni volt jó:
Ha rémisztett magányos tó.

És mégsem volt ez ijedtség,
Csak remegő gyönyörűség,
Bár érzélem nem ékkövez:
Megtanít vagy lekenyerez,
De néked szerelmet szerezt.

Mérges hulláma halál volt,
Egy öbölbe illő sírbolt,
De ki onnan is vigaszt hoz,
Mit a képzelet okoz,
Annak lelke magányt rejt
S a tó is Édenkert.

Fordította: Németh Dezső